

Insolvence, exekuce a předběžné opatření

Účinky rozhodnutí insolvenčního soudu o předběžném opatření podle ustanovení § 82 odst. 2 písm. b) insolvenčního zákona nastávají okamžikem jeho zveřejnění v insolvenčním rejstříku (§ 89 odst. 1 insolvenčního zákona). Doručení takového rozhodnutí zvláštním způsobem (§ 75 a § 82 odst. 4 insolvenčního zákona) pak má význam pro počátek běhu lhůty k podání (řádného) opravného prostředku (odvolání).

Zákonná úprava rozděluje průběh exekuce prodejem nemovitosti do několika relativně samostatných fází, z nichž v každé se řeší vymezený okruh otázek. Těmito fázemi jsou: 1) nařízení exekuce, 2) určení ceny nemovitosti a jejího příslušenství, ceny závad a práv s nemovitostí spojených, určení závad, které prodejem v dražbě nezaniknou a určení výsledné ceny, 3) vydání usnesení o dražební vyhlášce, 4) prodej nemovitosti v dražbě a 5) rozvrh rozdělované podstaty. Úkony soudu, účastníků řízení a osob na řízení zúčastněných jsou zpravidla završeny usnesením, jehož účinky vylučují možnost v další fázi znovu řešit otázky, o kterých již bylo (pravomocně) rozhodnuto.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Cdo 2233/2015, ze dne 31.8.2015)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v exekuční věci oprávněné M. Z., zastoupené JUDr. T.V., advokátem, se sídlem v J.H., proti povinným 1) J. Z. a 2) J. Z., zastoupenému JUDr. P.K., advokátem, se sídlem v Č.B., za účasti vydražitelky A. Š., pro 700.000,- Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Jindřichově Hradci pod sp. zn. 10 EXE 230/2012, u pověřeného soudního exekutora Mgr. Martina Roubala, Exekutorský úřad Jindřichův Hradec pod sp. zn. 188 EX 174/13, o dovolání druhého povinného proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. února 2015, č. j. 24 Co 216/2015-356, tak, že dovolání zamítl.

Z odůvodnění :

Krajský soud v Českých Budějovicích (dále též jen „insolvenční soud“) k návrhu Mgr. Martina Roubala (dále jen „soudní exekutor“) usnesením ze dne 12. listopadu 2014, č. j. KSCB 28 INS 27519/2014-A-8, s odkazem na ustanovení § 82 odst. 1 a odst. 2 písm. b) a § 109 odst. 1 písm. c) zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku o způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), [mimo jiné] nařídil předběžné opatření, jímž soudnímu exekutorovi umožnil provést pravomocně nařízenou exekuci, vedenou u Exekutorského úřadu Jindřichův Hradec pod sp. zn. 188 EX 174/13, prodejem nemovitých věcí ve vlastnictví druhého povinného.

Vrchní soud v Praze k odvolání druhého povinného usnesením ze dne 2. února 2015, č. j. KSCB 28 INS 27519/2014, 2 VSPH 2320/2014-A-18, usnesení insolvenčního soudu potvrdil.

Soudní exekutor usnesením ze dne 27. listopadu 2014, č. j. 188 EX 174/13-327, udělil vydražitelce (A. Š.) příklep k nemovitostem ve vlastnictví druhého povinného označeným ve výroku rozhodnutí za nejvyšší učiněné podání ve výši 341.000,- Kč.

Krajský soud v Českých Budějovicích k odvolání druhého povinného usnesením ze dne 2. února 2015, č. j. 24 Co 216/2015-356, potvrdil usnesení soudního exekutora.

Odvolací soud - cituje ustanovení § 82 odst. 2 písm. b), § 89 odst. 1 a § 109 odst. 1 písm. c)

insolvenčního zákona (ve znění účinném od 1. ledna 2014), ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. [120/2001](#) Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekučního řádu) a o změně dalších zákonů a ustanovení § 336k odst. 4 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) – zdůraznil, že insolvenční soud usnesením ze dne 12. listopadu 2014 umožnil soudnímu exekutorovi provést exekuci dražbou nemovitých věcí ve vlastnictví druhého povinného s tím, že „povinný opakovaným podáváním insolvenčních návrhů, které jsou následně odmítány v důsledku jeho procesního zavinění, záměrně obstruuje provedení exekuce a zneužívá tak účinků spojených s insolvenčním návrhem“.

Současně uzavřel, že pro účinnost usnesení (o předběžném opatření, jímž se omezují účinky spojené s insolvenčním návrhem) je „stěžejní okamžik jeho vyhlášení (zveřejnění) v insolvenčním rejstříku, zatímco okamžik doručení zvláštním způsobem konkrétnímu účastníku má význam toliko pro běh lhůty k podání opravného prostředku. Daná úprava plně odpovídá smyslu a účelu předběžného opatření, které má zatímně a co možná nejrychleji upravit poměry mezi účastníky. Proto se usnesení stává účinným veřejným vyhlášením v insolvenčním rejstříku a otázka nabytí právní moci nemá v tomto ohledu žádnou relevanci.“

Jelikož usnesení o předběžném opatření nabylo účinků dne 13. listopadu 2014 v 08.05 hodin (viz insolvenční rejstřík), byl soudní exekutor oprávněn provést dne 27. listopadu 2014 nařízenou dražbu, a to bez ohledu na to, že usnesení o předběžném opatření dosud nenabylo právní moci.

Proti usnesení odvolacího soudu podal druhý povinný dovolání, odkazuje co do jeho přípustnosti na ustanovení § 237 o. s. ř. a máje za to, že „otázka udělení příklepu po zahájení insolvenčního řízení, k němuž došlo při dražbě provedené po přijetí předběžného opatření, dosud nebyla dovolacím soudem vyřešena“.

Dovolatel namítá, že předpokladem pro provedení dražby a udělení příklepu je pravomocné usnesení o předběžném opatření a že „udělený příklep musí být ve výši přiměřené výši zajištěných závazků“. Potud požaduje odpověď na otázku, zda „v takovém případě lze vyvolávací cenu nemovitosti určenou exekutorem stanovit dle zásad exekučního řízení, tj. ve výši 2/3 stanovené ceny nebo zda je s ohledem na zájmy zajištěných věřitelů žádoucí, aby vyvolávací cena byla ve výši tržní hodnoty nemovitosti“.

Požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vydražitelka považuje rozhodnutí odvolacího soudu za správné.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. prosince 2013) se podává z bodu 2., části první, článku II. zákona č. [293/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Dovolání žalobce je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., a to v řešení otázky (dovolacím soudem dosud neřešené), zda lze provést dražbu a udělit příklep dříve, než předběžné opatření, jímž insolvenční soud podle ustanovení § 82 odst. 2 písm. b) insolvenčního zákona umožnil soudnímu exekutorovi provést dražbu, nabylo právní moci.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 82 insolvenčního zákona předběžné opatření v insolvenčním řízení může insolvenční soud nařídit i bez návrhu, nestanoví-li zákon jinak. Navrhovatel předběžného opatření,

keré by insolvenční soud mohl nařídít i bez návrhu, není povinen složit jistotu. Povinnost složit jistotu jako navrhovatel předběžného opatření nemá dlužník (odstavec 1). Předběžným opatřením může insolvenční soud v době do rozhodnutí o insolvenčním návrhu také omezit z důvodů hodných zvláštního zřetele způsobem stanoveným v předběžném opatření některý z účinků spojených se zahájením insolvenčního řízení uvedených v § 109 odst. 1 písm. b) a c), neodporuje-li to společnému zájmu věřitelů [odstavec 2 písm. b)]. Rozhodnutí o návrhu na předběžné opatření podle odstavce 2 písm. b) nebo c) doručí insolvenční soud do vlastních rukou dlužníkovi, insolvenčnímu správci, osobě, která takový návrh podala, a insolvenčnímu navrhovateli. Předběžné opatření podle odstavce 3 doručí insolvenční soud do vlastních rukou dlužníkovi, insolvenčnímu správci, osobě, která takový návrh podala, a v případě, že se předběžné opatření vztahuje na pohledávky jednotlivých věřitelů, i těmto věřitelům. Jestliže insolvenční soud nenařídí předběžné opatření, doručí rozhodnutí o návrhu na předběžné opatření podle odstavce 3 zvlášť dlužníku, insolvenčnímu správci a osobě, která takový návrh podala (odstavec 5).

Podle ustanovení § 89 insolvenčního zákona, není-li dále stanoveno jinak, rozhodnutí insolvenčního soudu vydaná v insolvenčním řízení jsou účinná okamžikem jejich zveřejnění v insolvenčním rejstříku (odstavec 1). Rozhodnutí vydaná v insolvenčním řízení v průběhu jednání nebo hned po skončení jednání, jsou proti všem účastníkům insolvenčního řízení a insolvenčnímu správci účinná, jakmile jsou vyhlášena účastníkům a insolvenčnímu správci, kteří byli při jednání přítomni; rozhodnutí ve věci samé jsou v takovém případě proti všem účastníkům insolvenčního řízení a insolvenčnímu správci účinná, jakmile je insolvenční soud vyhlásí veřejně (odstavec 2). Ukládá-li zákon insolvenčnímu soudu zveřejnit rozhodnutí podle odstavce 2 v insolvenčním rejstříku, učiní tak nejpozději do konce pracovního dne nejbližší následujícího po dni jednání, při kterém bylo rozhodnutí vyhlášeno. Namísto úplného znění vyhlášeného rozhodnutí lze takto zveřejnit vhodně zkrácené znění rozhodnutí. Zkrácené znění rozhodnutí zpravidla neobsahuje odůvodnění. Povinnost zveřejnit v insolvenčním rejstříku úplné znění vyhlášeného rozhodnutí neprodleně poté, co bude vyhotoveno písemně, tím není dotčena. Účinky rozhodnutí podle odstavce 2 nastávají již zveřejněním jeho zkráceného znění v insolvenčním rejstříku; takové zveřejnění však nemá účinky doručení rozhodnutí (odstavec 3).

Podle ustanovení § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona se zahájením insolvenčního řízení se spojují tyto účinky: (...) výkon rozhodnutí či exekuci, která by postihovala majetek ve vlastnictví dlužníka, jakož i jiný majetek, který náleží do majetkové podstaty, lze nařídít nebo zahájit, nelze jej však provést. Pro pohledávky za majetkovou podstatou (§ 168) a pohledávky jim na roveň postavené (§ 169) však lze provést nebo vést výkon rozhodnutí či exekuci, která by postihovala majetek náležející do majetkové podstaty dlužníka, na základě rozhodnutí insolvenčního soudu vydaného podle § 203 odst. 5 a s omezeními tímto rozhodnutím založenými. Není-li dále stanoveno jinak, výkon rozhodnutí nebo exekuce se i nadále nařizuje nebo zahajuje a provádí proti povinnému.

Podle ustanovení § 7 insolvenčního zákona, nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení, použijí se pro insolvenční řízení a pro incidenční spory přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu týkající se sporného řízení, a není-li to možné, ustanovení zákona o zvláštních řízeních soudních; ustanovení týkající se výkonu rozhodnutí nebo exekuce se však použijí přiměřeně jen tehdy, jestliže na ně tento zákon odkazuje.

Již na tomto místě Nejvyšší soud podotýká, že jako východiska, na nichž spočívá i jeho rozhodovací činnost, přejímá závěry formulované k výkladu právních norem Ústavním soudem ve stanovisku jeho pléna ze dne 21. 5. 1996, sp. zn. Pl. ÚS-st.-1/96, uveřejněném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazku 9, ročníku 1997, části I., pod pořadovým číslem 9. Tam Ústavní soud vysvětlil, že vázanost soudu zákonem neznamená bezpodmínečně nutnost doslovného výkladu aplikovaného ustanovení, nýbrž zároveň vázanost smyslem a účelem zákona. V případě konfliktu mezi doslovným zněním zákona a jeho smyslem a účelem je důležité stanovit podmínky priority výkladu e ratione

legis před výkladem jazykovým, podmínky, jež by měly představovat bariéru možné libovůle při aplikaci práva. Tamtéž Ústavní soud dodal, že smysl a účel zákona lze dovést především z autentických dokumentů vypovídajících o vůli a záměrech zákonodárce, mezi něž patří důvodová zpráva k návrhu zákona (uvědomuje si skutečnost, že ze souhlasu zákonodárce s osnovou návrhu lze pouze presumovat i jeho souhlas s jejími důvody) a dále z argumentace přednesené v rozpravě při přijímání návrhu zákona. Smysl a účel zákona lze dále dovést z pramenů práva. Při aplikaci právního ustanovení je nutno prvotně vycházet z jeho doslovného znění. Pouze za podmínky jeho nejasnosti a nesrozumitelnosti (umožňující např. více interpretací), jakož i rozporu doslovného znění daného ustanovení s jeho smyslem a účelem, o jejichž jednoznačnosti a výlučnosti není jakákoliv pochybnost, lze upřednostnit výklad e racione legis před výkladem jazykovým.

Z důvodové zprávy k vládnímu návrhu zákona č. [334/2012](#) Sb., kterým se mění zákon č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, plyne, že: „Praktické poznatky z průběhu některých insolvenčních řízení dokládají, že v některých případech se vyskytují pokusy zneužít transparentnosti insolvenčního řízení a účinků spojených s jeho zahájením k poškození zájmů třetích osob nebo dlužníka. Přitom může jít jak o záměr sledovaný dlužníkem (blokace exekučních řízení insolvenčními návrhy, jež nejsou míněny vážně), tak o záměr sledovaný jiným insolvenčním navrhovatelem. Jedním z opatření, jež mají přispět k efektivnímu zásahu soudu proti takovým postupům, je rozšíření pravomocí insolvenčního soudu při vydávání předběžných opatření.

Nově se tedy přiznává insolvenčnímu soudu [v § 82 písm. b) návrhu zákona] možnost z důvodů zvláštního zřetele hodných předběžným opatřením způsobem stanoveným v předběžném opatření omezit některý z účinků spojených se zahájením insolvenčního řízení, jak jsou uvedeny v ustanovení § 109 odst. 1 insolvenčního zákona (pojistka pro účinky uvedené v ustanovení § 111 insolvenčního zákona je zakotvena přímo v textu ustanovení § 111). Tím se tedy soudu otevírá možnost (při respektu k zásadám insolvenčního řízení vyjádřeným v ustanovení § 5 insolvenčního zákona) např. povolit v exekuci dokončení exekuce (s omezením nastaveným tak, aby například výtěžek dosaženého zpeněžení majetku byl po dobu probíhajícího insolvenčního řízení k dispozici v tomto řízení“.

V souladu se shora uvedeným nastávají účinky rozhodnutí insolvenčního soudu o předběžném opatření podle ustanovení § 82 odst. 2 písm. b) insolvenčního zákona okamžikem jeho zveřejnění v insolvenčním rejstříku (§ 89 odst. 1 insolvenčního zákona). Doručení takového rozhodnutí zvláštním způsobem (§ 75 a § 82 odst. 4 insolvenčního zákona) pak má – jak správně uzavřel odvolací soud – význam pro počátek běhu lhůty k podání (řádného) opravného prostředku (odvolání). Naopak představa dovolatele, podle níž by možnost soudního exekutora provést pravomocně nařízenou exekuci prodejem nemovitých věcí ve vlastnictví druhého povinného byla vázána (až) na právní moc usnesení o předběžném opatření, by efektivitu předběžného opatření insolvenčního soudu výrazně eliminovala.

V projednávané věci bylo usnesení insolvenčního soudu o předběžném opatření ze dne 12. listopadu 2014 zveřejněno v insolvenčním rejstříku dne 13. listopadu 2014 v 8:05 hodin a tímto okamžikem nabylo účinnosti; účinky spojené s předběžným opatřením nařízeným insolvenčním soudem přitom přetrvaly i po rozhodnutí o úpadku (§ 140 odst. 1 insolvenčního zákona). Skutečnost, že usnesení insolvenčního soudu o předběžném opatření k datu konání dražby a udělení příklepu dosud nenabylo (v důsledku odvolání dlužníka – druhého povinného) právní moci, tak nebylo překážkou bránící provedení exekuce.

Konečně neobstojí ani námitka dovolatele ohledně ceny nemovitostí.

Judikatura Nejvyššího soudu je totiž jednotná v závěru, podle něhož zákonná úprava rozděluje průběh exekuce prodejem nemovitosti do několika relativně samostatných fází, z nichž v každé se řeší vymezený okruh otázek. Těmito fázemi jsou: 1) nařízení exekuce, 2) určení ceny nemovitosti a jejího příslušenství, ceny závad a práv s nemovitostí spojených, určení závad, které prodejem v dražbě nezaniknou a určení výsledné ceny, 3) vydání usnesení o dražební vyhlášce, 4) prodej nemovitosti v dražbě a 5) rozvrh rozdělované podstaty. Úkony soudu, účastníků řízení a osob na řízení zúčastněných jsou zpravidla završeny usnesením, jehož účinky vylučují možnost v další fázi znovu řešit otázky, o kterých již bylo (pravomocně) rozhodnuto. Tak tomu je i u určení výsledné ceny nemovitosti [stanovené ve smyslu § 336a odst. 1 písm. d) o. s. ř. podle výsledků ocenění a ohledání (§ 336)] a u dražební vyhlášky, v níž je soud povinen – kromě jiného – onu výslednou cenu uvést [§ 336b odst. 2 písm. c) o. s. ř.]. Pravomocným usnesením určujícím výslednou cenu nemovitostí i usnesením o dražební vyhlášce je soud při rozhodování o příklepu vázán. K tomu srov. důvody usnesení ze dne 26. listopadu 2014, sp. zn. 30 Cdo 3717/2013, uveřejněného pod číslem 42/2015 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, jakož i usnesení ze dne 26. června 2013, sp. zn. 20 Cdo 1918/2013 a ze dne 30. září 2014, sp. zn. 30 Cdo 511/2014, ve spojení s usneseními Ústavního soudu ze dne 21. listopadu 2013, sp. zn. IV. ÚS 2794/2013 a ze dne 9. července 2015, sp. zn. III. ÚS 3924/2014.

Jelikož právní posouzení věci, na němž rozhodnutí odvolacího soudu spočívá a které bylo dovoláním zpochybněno, je správné, přičemž z obsahu spisu se nepodávají ani vady, k jejichž existenci u přípustného dovolání dovolací soud přihlédne z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), Nejvyšší soud dovolání druhého povinného podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ušlý zisk](#)
- [Škoda vzniklá provozní činností](#)
- [Styk dítěte s osobou společensky blízkou](#)
- [Spotřebitel](#)
- [Náležitě odůvodnění jako procesní záruka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Poučení účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)